DEJVID SOLOMONS

MOJ BLIZANAC JE SUPERZLOĆA

OD DOBITNIKA VOTERSTON NAGRADE ZA DEČJU KNJIŽEVNOST

NEKA TOALETNA SILA BUDE S TOBOM...

ProPolis BOOKS

NEVIĐENE RECENZIJE

„Mislim da bi se čak i mom tati svidela ova knjiga!"
Dejvid, The Book Squad, The Beano

„Kosmički! Neverovatno! Vanredno! Najsmešnija knjiga koju sam čitao nakon dužeg vremena."
Elison A. Maksvel Koks, The School Librarian

„Toliko sam se navukao na ovu knjigu da je moja mama morala da me natera da je ostavim."
Kalum, 11 godina

„Duhovit, dinamičan i mudro osmišljen, ovaj roman je najbolja stvar koja je pogodila superherojski svet još od kriptonita." *Dejmijan Keleher, Dad Info*

„Znaš da će knjiga biti dobra kada se kikoćeš nakon pet minuta... Idealno za čitaoce stripova i stručnjake za superheroje." *Nikola Li, The Independent*

„Izvrsna avanturistička priča ispričana srcem i neizmerno duhovita." *Andrea Ri, Loveriding4kids*

„Smejaćeš se dok ne padneš sa svoje kućice na drvetu!"
Stiv Kugan

„Briljantno smešna avantura sa obrtima, ludim likovima i zaista urnebesnim završetkom. Fantastično!"
Sem, 11 godina

„Ludo smešno."
Bookseller

Za Natašu, Luka i Laru

U nekoj od paralelnih dimenzija dvoje
od vas dobrovoljno jedu salatu,
a treći mi ne traži da pokosim travnjak.

Naslov originala:

My Evil Twin is a Supervillain

David Solomons

Text © David Solomons 2017
Cover illustrations copyright © Laura Ellen Anderson 2017
Inside illustrations© Robin Boyden, 2017
This translation of My Evil Twin is a Supervillain is
published by arrangement with Nosy Crow © Limited
Translation © 2020 za srpsko izdanje Propolis Books

Sva prava zadržana.
Preštampavanje i umnožavanje zabranjeno i u delovima i u celini.

MOJ BLIZANAC JE SUPERZLOĆA

DEJVID SOLOMONS

Prevod sa engleskog: Nikola Petaković

ProPolis BOOKS

1
MULTIVERZUM TANDARAVERZUM

– Hajde, Luk – mrmljao sam sebi u bradu dok sam upravljao Zorbonovom letelicom pored još jedne supernove. – Koliko može biti teško pilotirati ukradenim interdimenzionalnim svemirskim brodom do paralelnog univerzuma?

Sedeo sam zaglavljen u komandnoj stolici u centru kružnog kontrolnog panela ispunjenog gomilom zbunjujućih, na dodir osetljivih prekidača i slajdera. Glavni displej sijao je u visini očiju i pokazivao mobilnu mapu neposrednog prostora oko letelice i mnogo verovatno veoma važnih brojeva. Za razliku od ekrana na kojem se sve sporo pomeralo, kroz ispupčeno staklo kupole iznad mene zvezde su proletale uznemirujućom brzinom. Brojke su pokazivale da

putujem brzinom broj tri. Mada nisam imao pojma čega tri.

Mažnjavanje ključeva od Zorbona i „pozajmljivanje" njegovog broda je u datom trenutku delovalo kao dobra ideja. Ali sada, kad sam se mučio s upravljanjem, reči najvećeg krijumčara i pilota zvezdanog broda u univerzumu, odzvanjale su mi u glavi. – Putovanje kroz hipersvemir ne liči zaprašivanju oranica. – Pre mnogo godina, kad sam čuo kako Han Solo to izgovara u prvom filmu *Ratova zvezda*, bio sam zbunjen. Tim više što sam tada mislio da Han misli na neku vrstu prašenja, recimo tepiha.

Na kontrolnom panelu uključilo se zeleno svetlo. Baš sam pomislio da je barem dobro što je zeleno, kad se setih da su u Zorbonovom naopakom univerzumu značenja zelenog i crvenog obrnuta nego kod nas. Uf. Bacio sam pogled na plutajući ekran. Simbol koji je opisivao moju malenu letelicu munjevito se kretao prema nekom velikom mračnom krugu u svemiru. E sad, da nije postojalo neko drugo ime za gigantski mračni svemirski krug?

Crna rupa!

Povukao sam palicu na jednu stranu u pokušaju da omašim divovsku kosmičku kantu za smeće. Osetio sam kako se letelica okreće, a figure na ekranu potvrdile su promenu pravca. Izgledalo je kao da ću izbeći katastrofu, ali da će biti za dlaku. Zadržao sam dah dok sam prelazio ivicom zjapeće rupe. Vreme kao da se usporilo dok sam zurio kroz kupolu u grlo beskrajne tame. Bilo je mračnije

od Čizelherst pećina[1], gde sam preklinjao oca da me odvede kad sam bio mali. Tada sam prolazio kroz jednu od mojih Betmen faza i želeo sam da izvidim potencionalno mesto za Betpećinu. Tata je odveo mene i Zaka u deo za koji je znao da nikada ne vode ljude tokom turističkih poseta. Duboko pod zemljom tata je ugasio lampu, da nam malo *utera strah u kosti*, kako je kasnije rekao. Ja sam se izbezumio, ali nisam hteo da tata zna koliko. Zak je nekako osetio moju nelagodu i pronašao mi ruku u mraku. Iako su otad prošle godine, u kokpitu interdimenzionalne letelice, osetio sam kako mi nevidljivi prsti mog brata stežu ruku i smiruju me.

Trup je zaškripao pod moćnim silama koje su uhvatile krhki brod. Osetio sam kako se potpuno zaustavlja i polako počinje da menja smer. Bio sam uvučen u halapljivu crnu rupu. Ako ne uspem da se oslobodim njene gravitacije, moja misija biće gotova pre nego što je počela. Trebalo mi je više snage. Boreći se da savladam enigmatični kontrolni panel, pogled mi je pao na poznati simbol. Dodirnuo sam ga palcem. Usledila je kratka pauza, pa se iz skrivenih zvučnika začula klavirska muzika i neka žena sa čudnim piskutavim glasom počela je da peva. Na glavnom ekranu pojavila se neka poruka. Na njoj je pisalo: Kosmički klasici (remasterizovani). Umesto dodatne snage motora, uključio

[1] Kompleks od 35 kilometara pećina koje su iskopali ljudi tokom vađenja raznih ruda, a nalazi se u istoimenom gradiću u jugoistočnom delu Londona. (Prim. prev.)

sam Zorbonovu omiljenu plejlistu. Glas je treperio i vijorio se poput širokih rukava i baš kad sam se zapitao: – Šta je to visina probijanja – letelica se nagnula na stranu i zavrtela se. Izgubio sam kontrolu. Sistemi za oporavak su se automatski upalili. Komandno sedište se naduvalo, zagrlivši me poput bake Morin kad me ne vidi jako dugo, autopilot je preuzeo kontrolu nad sistemom letenja i s plafona je pala maska za kiseonik.

Glavni pogon se napeo kao tatin stari *fijat* u hladnom zimskom jutru. Trojka na ekranu pretvorila se u četvorku i Zorbonova letelica se uz škripu ispalila iz usta crne rupe. Bio sam slobodan! Komandno sedište oslobodilo je stisak i zavalio sam se, odahnuvši.

Posumnjao sam da bi moje odredište moglo biti na spisku Zorbonovih prethodnih stajališta i bio sam u pravu. Dodirnuo sam adresu i pustio brod da odradi ostalo. Dok sam zujao kroz univerzum, prisećao sam se mog legendarnog putovanja. Bio sam poput Supermena, poslat u bezbedno sa svog matičnog sveta osuđenog na propast. Osim što moj svet nije baš bio osuđen na propast, a i što u stripu Supermena otac šalje na bezbedno. Moj tata nije znao da sam ja otišao, barem ne još uvek. Ali saznaće. Zapitao sam se da li mu je uopšte stalo. Mama i tata baš i nisu marili za dosta toga ovih dana. Odgurnuo sam tu sumornu misao u pozadinu uma, gde može da se druži sa ostalim sličnim mislima. Nema gledanja unazad, morao sam da ispravim

stvari. Sad je jedino bila važna moja misija.

Na kontrolnom panelu zasijalo je neko novo svetlo. Brod je usporio i izašao iz hipersvemira. Ispred mene u tami običnog svemira ležala je treća planeta, Zemlja.

Ali ne moja Zemlja.

Podešavajući svoje obrtanje, Zorbonova letelica ušla je u atmosferu i ispustila futuristički svemirski zvižduk na ljudske konačno nameštene sisteme otkrivanja NLO. Glavni ekran pokazivao je da je naprava za skrivanje aktivirana kako bi se izborila sa bilo kakvim nametljivim radarima. Trup je emitovao toplotu i cela letelica se zatresla dok je prolazila kroz gornji sloj vazduha. Nastavila je da se spušta, sekući niske oblake i pojavljujući se iznad tla. Bila je noć, ali oznaka na ekranu pokazivala je moju poziciju iznad Ujedinjenog Kraljevstva. Nekoliko minuta kasnije kružio sam iznad jugoistočnog ugla, ali dok sam se kretao prema mom konačnom odredištu, začuo se tresak negde u dubini broda i on je propao tako brzo da mi je stomak ostao petsto metara iznad.

– Greška u autosletanju – javio se centralni brodski kompjuter. – Prelazim na manuelne komande.

Virtuelna palica stvorila mi se u ruci. Da spustim brod? U tom trenutku bi se obična osoba možda uspaničila. Ali ne i ja. Ja nisam bio samo Luk Parker, školarac i obožavatelj stripova.

Ja sam bio Zvezdan!

Supermoći mi je dodelio Zorbon Odlučni kako bih se borio za istinu, pravdu i... pa, verovatno, ne da bih mu ukrao svemirski brod. Ali, bilo kako bilo, imao sam moći. Zapravo, kad bih to želeo, mogao bih da povučem polugu za izbacivanje i odletim do zemlje uz pomoć svojih moći. Ali bio mi je potreban brod, to je bilo ključno za moj plan. Koristeći kombinaciju običnih komandi za letenje, telekineze i moje prirodne briljantnosti, smirio sam letelicu i spremio se da je spustim. Identifikovao sam udaljeno mesto za sletanje u dubini šume, daleko od radoznalih pogleda, mesto na koje ni nasumični šetač psa ne bi naleteo. Pri tome ne mislim da je pas nasumičan, poput labradora ukrštenog sa kovertom, mislim... U stvari, nema veze.

Dok sam se spremao da se spustim, nalet vetra podigao je jedan ugao broda i pre nego što sam stigao da ga ispravim, suprotni ugao dotakao je vrhove drveća. Pre nego što sam shvatio šta se dešava, premetao sam se kroz vazduh u pravcu velike građevine osvetljene brojnim reflektorima. Kroz kupolu koja se vrtela uočio sam nešto nalik skladištu. Trenutak pre nego što smo udarili u građevinu, brod je izveo uvrnuti dimenzionalni korak u stranu i prolebdeo kroz krov a da ga nije, ni mene s njim, razneo u deliće. U poslednjoj mogućoj sekundi vanzemaljski bezbedonosni sistemi su se ponovo podigli i kontrolisano nas zaustavili.

Otvorio sam kupolu i iskočio napolje. Brodski sistem osvetljenja za sletanje zasijao je okolo. Kao da sam stigao

u nečiju spavaću sobu. Barem je izgledalo kao spavaća soba, ali nešto je bilo čudno. Za početak, nije bilo nikoga.

Ne kao da još uvek niko nije došao da spava, već kao da niko nikad nije ovde prespavao.

Tada sam primetio i sve druge spavaće sobe smeštene po otvorenom hodniku i natpise na čudnom vanzemaljskom jeziku. U trenutku sam znao gde sam.

– IKEA – promrmljao sam.

Iz broda sam ponovo čuo kompjuterski glas. – Aktiviram nevidljivost u okruženju.

Brod je počeo da menja oblik, transformišući se iz leteći-tanjir-s-nogama figure u moderni minimalistički nameštaj za spavaću sobu. U nekoliko sekundi pretvorio se u krevet na sprat, modularni kauč i orman u limeta zelenoj boji.

– Nameštaj za sastavljanje ostvaren – izjavio je kompjuter, koji je sada predstavljao lampu pored kreveta. Znao sam da se pretvorio u lampu zato što je, svaki put kad bi govorio, ona sijala. Mogao bih se zakleti da je kompjuterski glas sada i zvučao drugačije. Poput detektiva iz neke od onih skandinavskih televizijskih serija koje su mama i tata stalno gledali. To je imalo smisla s obzirom na to da je i kompjuter pokušavao da se uklopi u okruženje. Morao sam da priznam da je to bila briljantna maska. Niko nikada ne bi primetio dodatnu spavaću sobu u IKEI.

Pošto se brod uspešno sakrio, izašao sam iz radnje na

obližnji put. Drhtao sam u hladnoj noći, podigao pogled prema zvezdama i prisetio se mog putovanja. Prešao sam dalek put. Univerzum je veliko mesto, ali multiverzum je nemerljivo veći. Univerzum za univerzumom, večno lebde u tami. Zato sam sve rizikovao da stignem ovamo. Zbog toga, i zbog stripova. Oni su me naučili da je sve u multiverzumu istinito. Od planeta koje se sastoje od sira do civilizacija u kojima su dominantni oblici života hiperinteligentni uniciklovi. Svetovi po kojima još lutaju dinosaurusi, svetovi gde su svi kauboji (i jašu dinosauruse), sve što se dâ zamisliti postoji tamo negde. Računao sam na to.

Na primer, u istom tom trenutku, nedaleko od mesta na kojem sam stajao, moja porodica spavala je u svojim krevetima. Paralelna verzija moje porodice, koja živi drugačije živote: mama, tata, Zak i ja. Pogledao sam put ispred sebe.

Bilo je vreme da odem i probudim sebe.

„Supermoćno pripovedanje."
THE BEANO

Kad se Luk nađe oči u oči sa svojim supermoćnim blizancem iz druge dimenzije, Zvezdanom, postaće veoma sumnjičav. Niko ne putuje kroz vreme i prostor bez plana, a taj plan je obično ZLOČEST. Pa šta onda Zvezdan hoće? I zašto je tako NEVEROVATNO IRITANTAN? I pored superherojske frizure i čizama na raketni pogon, Zvezdan ne smišlja ništa dobro i Luk mora da ga NADJAČA!

„Neodoljivo zabavno."
SUNDAY TIMES

ISBN 978-86-80802-48-0